

EL LLENGUATGE

Llur bondat (de qui?)

18/IX/1926

En l'ús dels anomenats mots possessius poden intervenir dues nocions de pluralitat: la de la cosa posseïda (els meus amics) i la dels posseïdors (el nostre amic). Perquè el possessiu de tercera persona llur sigui correcte, cal, imprescindiblement, que es doni aquesta segona pluralitat, la dels posseïdors. Llur amic vol dir «l'amic d'ells» o «l'amic d'elles», i no «l'amic d'ell» o «l'amic d'ella». Si, a més, la cosa posseïda és en plural, llur hi concorda i esdevé llurs: llurs amics (d'ells o d'elles).

Segons la normativa l'ús de llur és facultatiu. Amb el mateix valor de llur es pot dir el seu o la seva, sense fallar a la correcció. Això fa que hi hagi partidaris de llur a ultrança i contraris al seu ús que en prescindeixin sistemàticament. També n'hi ha —com nosaltres mateixos— que alternen les dues formes. Però el que indueix a parlar-ne —a insistir sobre un tema ja molt fressat— és l'ús reiterat, persistent, de llur incorrecte, és a dir, referit a un sol possessor. Ara mateix hem flegit una nota publicitària sobre un actor en què es parla de «llur» vena artística, d'un tomb que farà «llur» carrera, i volen dir, realment, d'«ell». S'ha explicat tant la gramàtica de llur que sembla que aquestes coses ja no puguin passar. Però resulta que sí i, per tant, com hem dit, cal insistir-hi. Caldrà que resumim, doncs: l'ús del possessiu llur no és mai necessari, sinó facultatiu. Però no sempre és correcte, coneix unes limitacions. Qui n'les vegi clares —tal com les hem explicades, tal com les trobarà a qualsevol gramàtica— que no faci servir llur sense abans assegurar-se plenament de la seva bondat (no de «llur» bondat!).

ALBERT JANE